

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **ZÁVLAHY-LABE s.r.o.**, IČO: 25029029,
sídlem Travnice 50, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33176/15/5100-31461-701836,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33176/15/5100-31461-701836, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 2. 2015, č. j. 490523/15/2507-70461-505218. Tímto rozhodnutím (platebním výměrem) správce daně dle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2016 (dále jen „zákonné opatření“), a podle § 90, § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na základě daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí ze dne 4. 9. 2014, č. j. 1935542/14/2507-70461/505218, a na základě postupu k odstranění pochybností vyměřil žalobci daň z nabytí nemovitých věcí 661 128 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobce uvedl, že podle § 4 zákonného opatření se úplatou rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které jsou poskytnuty za přijaté plnění. V projednávaném případě při vkladu nemovitých věcí do základního kapitálu žalobce nebyla za toto přijaté plnění poskytnuta částka v peněžních prostředcích. V úvahu tedy připadá poskytnutí nepeněžního plnění, které by poskytl příjemce vkladu vkladateli, přičemž v zákonném opatření není definováno, jaké konkrétní protiplnění musí být poskytnuto. Dle názoru žalobce je odpověď na tuto otázku obsažena v § 15 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), podle něhož vkladem do základního kapitálu získává vkladatel podíl na obchodní korporaci nebo se zvyšuje jeho podíl. Pokud je pak vkladatelem společník, který vlastní podíl v obchodní korporaci ve výši 100 %, nedochází k nabytí ani ke zvýšení účasti společníka v obchodní korporaci. Mění se hodnota základního kapitálu, ale nemění se podíl a z tohoto důvodu nedochází k poskytnutí plnění tak, jak jej definuje § 4 zákonného opatření. Proto považoval žalobce vklad nemovitých věcí do základního kapitálu za bezúplatný, který nepodléhá povinnosti platit daň z nabytí nemovitých věcí.
3. Žalobce dále konstatoval, že v úvahu by mohlo přijít zvýšení majetkové účasti. Majetkovou účastí se rozumí cenné papíry a podíly, které zakládají podstatný nebo rozhodující vliv na obchodní korporaci. S ohledem na konkrétní situaci je opět podíl společníka na základním kapitálu 100 % a není možné zvýšení jeho majetkové účasti v obchodní společnosti. Žalobce byl toho názoru, že v tomto případě nejde o úplatný převod nemovitých věcí. Ve vztahu k § 4 zákonného opatření není dle názoru žalobce žádné zvláštní ustanovení, které by nad rámec zmíněného ustanovení považovalo vklad nemovité věci do základního kapitálu vždy za úplatný převod nemovitosti, jak tomu bylo za účinnosti zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitosti, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o trojdani“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a k věci uvedl, že peněžité i nepeněžité vklady jsou do obchodní korporace poskytovány vždy za tím účelem, aby se vkladatel majetkově účastnil na dané obchodní korporaci. V daném případě došlo ke zvýšení základního kapitálu žalobce, když do něj společník vložil nepeněžitý vklad oceněný na celkovou částku 16 528 150 Kč. Tím došlo k navýšení hodnoty majetkové účasti společníka, jinými slovy ke zhodnocení podílu společníka. Úplata je tedy dána majetkovou protihodnotou spočívající ve zvýšení hodnoty podílu.
5. Podstatná je dle názoru žalovaného skutečnost, že velikost podílu se zobrazuje porovnáním vkladu společníka a základního kapitálu obchodní společnosti, jak uvádí § 133 zákona o obchodních korporacích. Zákonná úprava je pouze podpůrná, a dává tudíž společníkům volnost, aby si ve společenské smlouvě stanovili vlastní pravidla týkající se kvantifikace podílů, což umožňuje zohlednění všech relevantních aspektů v závislosti na konkrétní situaci. Společenskou smlouvou je tak možné založit nerovnovážné postavení společníků, neboť lze stanovit výši obchodního podílu nezávisle na výši vkladu, stejně tak může být určeno, že obchodní podíl je roven velikosti vkladu, nebo že podíly všech společníků jsou rovné bez ohledu na výši vkladu. S ohledem na uvedené je zřejmé, že podíl společníka nelze bez dalšího vázat pouze na velikost jeho vkladu. Žalovaný poznamenal, že pokud by společník za svůj vklad neobdržel žádnou protihodnotu, jak tvrdí žalobce, postrádalo by smysl za takové situace vůbec nějaký vklad činit. Je však nepochybné, že vždy dojde k určitému majetkovému zhodnocení v návaznosti na zvýšení základního kapitálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Dle žalovaného z povinnosti zdanit nabytí nemovité věci nemůže být vyňata situace, kdy má obchodní společnost pouze jediného společníka, případně kdy dojde k rovnoměrnému zvýšení základního kapitálu na základě proporcionálně stejných vkladů všech společníků, přičemž také nedojde ke zvýšení jejich jednotlivých podílů. Tyto případy by dle argumentace žalobce nepodléhaly dani z nemovitých věcí, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Co se týče osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, je úmysl zákonodárce jasně vyjádřen v § 9 zákonného opatření. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že osvobození od daně nedopadá na ty případy, kdy dojde ke zvýšení základního kapitálu obchodní společnosti na základě vkladu jediného společníka, resp. nedopadá na žádné případy vkladu do základního kapitálu obchodní společnosti tak, jak tomu bylo za předchozí právní úpravy. Konstrukce zastávaná žalobcem by popírala smysl zákona, a dovedeno ad absurdum by mohla vést k umělému vytváření situací, kdy by se obchodní společnosti vyhýbaly placení daně z nabytí nemovitých věcí. Na základě výše přednesené argumentace není důvodu, proč by nabytí nemovitých věcí na základě vkladu jediného společníka nemělo podléhat dani z nabytí nemovitých věcí. Obchodní korporace nemovitou věc na základě jejího vložení do základního kapitálu prokazatelně nabyde a o její hodnotu se základní kapitál této obchodní společnosti zvýší, přičemž zvýšení základního kapitálu lze považovat za poskytnutou protihodnotu. Žalovaný dodal, že žalobce nejprve posoudil předmětný nepeněžitý vklad jako úplatné nabytí nemovité věci a podal daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Předmětnou námitku přitom vznesl až v odvolacím řízení.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že neměl v úmyslu jakkoli obcházet zákon. Pouze konstatuje, že není splněna zákonná podmínka úplatnosti a z tohoto důvodu není vklad do základního kapitálu společnosti předmětem daně z nabytí nemovitých věcí. Názor žalovaného, že úplatu představuje zvýšení hodnoty podílu, je v přímém rozporu s § 4 zákonného opatření, který předpokládá poskytnutí plnění od příjemce vkladu vkladateli, což v případě žalobce není splněno, a proto se nejedná o úplatný převod. Otázka, zda zvýšení základního kapitálu někdy v budoucnu přinese nějaké majetkové zhodnocení, není předmětem zákonného opatření, a tudíž námitku žalovaného, že lze dle právní úpravy založit nerovnovážné postavení společníků ve společnosti odchýlně od výše vkladu, považoval za bezpředmětnou a zavádějící. Odůvodňovat postup zdanění vkladu do základního kapitálu společnosti na základě rozboru toho, co bylo úmyslem zákonodárce při sestavování právní úpravy na úseku daně z nabytí nemovitých věcí, je v rozporu se základními zásadami daní. Nehledě na to, že předmětem žaloby není to, jaké měl úmysly zákonodárce při tvorbě právní normy, ale zda je postup žalovaného v souladu se zněním zákonného opatření.
8. Dále uvedl, že k tomu, aby bylo možné uplatnit osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí, musí být nejprve splněny podmínky pro zdanění. Jestliže nevzniká povinnost odvést daň, je bezpředmětné dovolávat se osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. Zdůraznil, že v žádném případě nepopírá smysl zákonného opatření, pouze poukazuje na skutečnost, že na rozdíl od předchozí právní úpravy může v praxi nastat situace, kdy nejsou splněny podmínky pro stanovení daně z nabytí nemovitých věcí.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 4. 9. 2014 žalobce podal přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, v němž vyčíslil daň 147 752 Kč. Přílohou daňového přiznání byla smlouva o vkladu ze dne 12. 2. 2014, podle níž jediný společník žalobce zvýšil základní kapitál společnosti nepeněžitým vkladem v hodnotě 15 745 000 Kč, který tvoří velkoplošná závlahová zařízení. Dále bylo přílohou daňového přiznání prohlášení vkladatele o vnesení nemovitých věcí, podle něhož byly uvedené nemovitosti dne 13. 2. 2014 předány žalobci. Z vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí ve věci sp. zn. V-2949/2014-506 soud zjistil, že vklad vlastnického práva k nemovitostem byl ve prospěch společnosti proveden ke dni 6. 5. 2014 s účinky k 4. 4. 2014. Žalobce byl výzvou ze dne 1. 12. 2014 vyzván k odstranění pochybností, neboť v příloze č. 1 k přiznání daně uvedl žalobce zvláštní cenu 3 693 745 Kč, ačkoliv dle znaleckého posudku se hodnota nepeněžitého vkladu určuje částkou 15 745 548 Kč. Dne 6. 2. 2015 proběhlo u správce daně ústní jednání s jednatelem žalobce, jehož předmětem bylo sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností a projednání zvláštní ceny. Následně správce daně dne 27. 2. 2015 vydal platební výměr č. j. 490523/15/2507-70461-505218, kterým vyměřil žalobci daň z nabytí nemovitých věcí 661 128 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 3. 2015 odvolání. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2015.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Stěžejní otázkou, kterou učinil žalobce předmětem řízení, je právní posouzení, zda nepeněžitý vklad, jehož předmětem jsou nemovité věci, podléhá dani z nabytí nemovitých věcí dle zákonného opatření v případě, kdy nedochází ke zvyšování podílu jediného společníka v obchodní korporaci.
14. Podle § 2 odst. 1 zákonného opatření *je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je a) pozemkem, stavbou, částí inženýrské sítě nebo jednotkou nacházejícími se na území České republiky, b) právem stavby, jímž zatížený pozemek se nachází na území České republiky, nebo c) spoluvlastnickým podílem na nemovité věci uvedené v písmenech a) nebo b).*
15. Podle § 4 odst. 1 téhož předpisu *úplatou se rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které mají být nebo jsou poskytnuty za přijaté plnění.*
16. Podle § 10 téhož předpisu *základem daně z nabytí nemovitých věcí je nabývací hodnota snížená o uznatelný výdaj.*
17. Podle § 11 odst. 1 písm. d) téhož předpisu *nabývací hodnotou je zvláštní cena.*
18. Podle § 18 odst. 1 písm. c) téhož předpisu *zvláštní cena je v případě vkladu nemovité věci do kapitálové společnosti cena nemovité věci určená*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. *znalcem při ocenění nepeněžitěho vkladu,*
2. *pro účely zvyšování základního kapitálu kapitálové společnosti podle zákona o obchodních korporacích.*

19. Podstatou daně z nabytí nemovitých věcí podle zákonného opatření je shodně jako u daně z převodu nemovitostí dle zákona o trojdani podrobit dani úplatné transfery nemovitých věcí, tj. zejména změny vlastnického práva k nemovitým věcem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Afs 301/2016-70, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Soud konstatuje, že zákonné opatření považuje za úplatné nabytí nemovité věci též vnos nepeněžitěho vkladu do základního kapitálu obchodní korporace, jehož předmětem je nemovitá věc. Tento závěr plyne nejen ze smyslu a účelu zákonného opatření, kterým je podrobit dani převody nemovité věci, jakož i ze systematiky zákonného opatření. Zákonné opatření v § 2 a § 4 hovoří o úplatném nabytí nemovité věci, přičemž úplatou se rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které mají být nebo jsou poskytnuty za přijaté plnění. Tímto je vymezen předmět daně z nabytí nemovitých věcí. Tato ustanovení však nelze vykládat izolovaně od dalších ustanovení zákonného opatření tak, jak to činí žalobce. V § 10 zákonného opatření je totiž vymezen též základ daně z nabytí nemovitých věcí, jímž je nabývací hodnota. V případě nepeněžitěho vkladu do základního kapitálu spočívajícího ve vnosu nemovité věci je přitom základem daně zvláštní cena, kterou je u kapitálových společností cena určená znalcem při ocenění nepeněžitěho vkladu a při zvyšování základního kapitálu kapitálové společnosti podle zákona o obchodních korporacích [srov. § 18 odst. 1 písm. c) zákonného opatření]. Předmětem daně z nabytí nemovitých věcí podle zákonného opatření jsou tedy rovněž nepeněžitě vklady nemovitých věcí do základního kapitálu kapitálové společnosti, přičemž v § 10 zákonného opatření ve spojení s § 18 odst. 1 téhož opatření je pro tyto případy vymezen též základ daně. Z uvedeného dle soudu jednoznačně plyne, že zákonné opatření podrobuje dani z nabytí nemovitých věcí vnesení nepeněžitěho vkladu, jehož předmětem je nemovitá věc, do základního kapitálu obchodní korporace.
21. Výkladové potíže nečiní otázka, že dani z nabytí nemovitých věcí podléhá nepeněžitý vklad, jehož předmětem je nemovitá věc, dochází-li k nabytí či ke zvýšení účasti společníka v kapitálové společnosti; s tímto žalobce ostatně nepolemizuje. Žalobce však nesouhlasí s tím, že by předmětem daně z nabytí nemovitých věcí měly být též nepeněžitě vklady, jejichž předmětem je nemovitá věc, vložené do základního kapitálu kapitálové společnosti, pokud tímto vkladem zároveň nedojde ke zvýšení podílu jediného společníka v této společnosti. Pro odpověď na tuto otázku je nutno se zaměřit na to, co představuje vklad do obchodní společnosti, tedy jak jej pojímá zákon o obchodních korporacích, který je v tomto ohledu zvláštním zákonem ve vztahu k zákonnému opatření. Zákon o obchodních korporacích totiž obsahuje úpravu pojmů vklad, vkladová povinnost, podíl a základní kapitál, které jsou pro posouzení věci podstatné.
22. Podle § 15 odst. 1 zákona o obchodních korporacích *vkladem je peněžní vyjádření hodnoty předmětu vkladu do základního kapitálu obchodní korporace. U akciové společnosti se vklad označuje jako jmenovitá nebo účetní hodnota akcie.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *předmětem vkladu je věc, kterou se společník nebo budoucí společník (dále jen „vkladatel“) zavazuje vložit do obchodní korporace za účelem nabytí nebo zvýšení účasti v ní (dále jen „vkladová povinnost“).*
23. Z citovaného ustanovení je zjevné, že záměrem zákonodárce bylo v § 15 odst. 1 zákona o obchodních korporacích definovat vklad jako částku, kterou se společník podílí (nebo vkladatel má podílet) na základním kapitálu obchodní korporace. To je patrné z § 30 zákona o obchodních korporacích, podle kterého je základní kapitál obchodní korporace souhrn všech vkladů, jakož i z druhé věty § 15 odst. 1 téhož zákona, podle které se u akciové společnosti vklad označuje jako jmenovitá hodnota nebo účetní hodnota akcie. *K tomu, aby se jednalo o předmět vkladu a aby povinnost jej poskytnout byla vkladovou povinností, vyžaduje zákon o obchodních korporacích splnění podmínky, že účelem*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poskytnutí předmětu vkladu je nabytí nebo zvýšení účasti v obchodní korporaci. Tuto podmínku přejímá zákon o obchodních korporacích z obchodního zákoníku (z jeho § 59 odst. 1) a nutno říci, že její význam je poněkud nejasný. Peněžitý nebo nepeněžitý vklad jsou do obchodní korporace poskytovány vždy za tím účelem, aby se jimi vkladatel majetkově účastnil na obchodní korporaci. Nabytí nebo zvýšení účasti je potom třeba chápat právě v tomto smyslu; nemůže se tím vždy rozumět také nabytí nebo zvýšení podílu (§ 31) či relativní míry (ve srovnání s ostatními společníky či budoucími společníky), v níž se bude příslušná osoba jako společník podílet na obchodní korporaci. Při rovnoměrném zvýšení základního kapitálu proporcionálními vklady všech společníků se totiž tato relativní míra nezmění, při zvýšení základního kapitálu vklady všech společníků v situaci, kdy tyto vklady nebudou proporcionální, se sice zvýší majetková účast všech společníků, ale její relativní míra se u některých může dokonce snížit (srov. Lasák, J., Pokorná, J., a kol. Zákon o obchodních korporacích, Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2014, komentář k § 15 – důraz doplnil soud).

24. Rovněž v dalším komentáři k § 15 zákona o obchodních korporacích se uvádí, že „*ustanovení § 15 odst. 2 vymezuje účel, za kterým se vkladatel k vkladové povinnosti zavazuje. Tím má být nabytí nebo zvýšení účasti v obchodní korporaci, přičemž podle § 31 účast společníka v obchodní korporaci a práva a povinnosti z této účasti plynoucí představují podíl. Zmíněné vymezení účelu však nutno chápat jako proklamativní a nevylučné. Jistě účelem vkladové povinnosti může být i udržení účasti v obchodní korporaci (např. výkon přednostního práva podle § 484) nebo i okolnost, která nemá žádný vztah k získání účasti v obchodní korporaci (v případech, kdy vložení předmětu vkladu nebude vázáno na zvýšení podílu)*“ (srov. Štenglová, I., Havel, B., a kol. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání., C. H. Beck, Praha, 2017 - důraz doplnil soud).
25. Z uvedeného je zřejmé, že vkladovou povinnost nelze výlučně spojovat pouze s nabytím či zvýšením účasti ve společnosti (tedy nabytím či zvýšením podílu), nýbrž je třeba ji pojímat jako projev majetkové účasti na společnosti, což vyjadřuje ekonomickou funkci vkladu, jenž zajišťuje majetkovou samostatnost obchodní korporace při jejím založení (vzniku), respektive při úpravě majetku společnosti v pozdějších etapách její existence. Opačný výklad vycházející toliko a výlučně z jazykové interpretace § 15 odst. 2 zákona o obchodních korporacích by totiž vedl k tomu, že (i přes výslovnou vůli společníka učinit určitou věc předmětem vkladu) by součástí základního kapitálu obchodní korporace nemohl být takový vklad, jenž by nevedl k nabytí či zvýšení účasti společníka v obchodní korporaci. Takový výklad odporuje smyslu a účelu úpravy institutu vkladu a vkladové povinnosti tak, jak jej pojímá zákon o obchodních korporacích.
26. Soud uzavírá, že dle zákonného opatření je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí vnesení nemovité věci jako nepeněžitého vkladu do základního kapitálu obchodní korporace. Z pohledu tohoto právního předpisu přitom není vůbec rozhodné, zda dochází k nabytí či ke zvýšení účasti společníka v kapitálové společnosti. Úplatnost nabytí vlastnictví ve smyslu § 4 zákonného opatření v tomto případě vyplývá z povahy právního jednání, jehož předmětem je vklad společníka do obchodní korporace. Toto právní jednání je třeba považovat za dohodu mezi společníkem a společností, kde protiplněním za vklad poskytnutý společníkem je nabytí či zvýšení majetkové účasti na společnosti spočívající jednak v majetkových právech (právo na podíl na zisku, na vypořádací podíl, na podíl na likvidačním zůstatku) a jednak v nemajetkových právech (např. právo podílet se na řízení společnosti, právo na informace).
27. Správce daně proto nepochybil, pokud vyměřil žalobci daň z nabytí nemovitých věcí z nepeněžitého vkladu jediného společníka do základního kapitálu kapitálové společnosti, jehož předmětem byly nemovité věci. Námitky žalobce, podle kterých nepeněžitý vklad spočívající ve vnosu nemovité věci, nedochází-li k nabytí či zvýšení podílu jediného společníka, není předmětem daně z nabytí nemovitých věcí, proto nejsou důvodné.
28. Lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonným opatřením, pokud dospěl k závěru, že vnos nepeněžitého vkladu do základního kapitálu obchodní korporace, jehož předmětem je nemovitá věc, je v projednávané věci předmětem daně z nabytí nemovitých věcí, a vyměřil tak

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobci daň z nabytí nemovitých věcí. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.